

Republika Hrvatska
Općinski sud u Virovitici
Virovitica, Tomaša Masaryka 8

Poslovni broj: P-351/2026-4

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A I R J E Š E N J E

Općinski sud u Virovitici, po sutkinji Ljubici Kovač Katalinić, u pravnoj stvari tužiteljice Andjele Račan, OIB: 91051088080, Veliko Trojstvo, Radničko naselje Kurovica 25, zastupane po punomoćniku Krunoslavu Markovinoviću, odvjetniku u Bjelovaru, protiv tužene Marice Račan, OIB: 77352692217, Veliko Trojstvo, Radničko naselje Kurovica 25, zastupane po punomoćniku Jugoslavu Puran, odvjetniku u Bjelovaru, radi isplate, nakon održane i zaključene javne glavne rasprave 10. srpnja 2026. u prisutnosti tužiteljice i punomoćnice stranaka, 28. srpnja 2026. objavio je i

p r e s u d i o j e

I. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev koji glasi:

"Nalaže se tuženici da tužiteljici plati iznos od 47.000,00 eura (slovima: četrdeset sedam tisuća eura) na ime povrata vrijednosti prodanih nekretnina koje su bile predmet ugovora o doživotnom uzdržavanju, sa zakonskim zateznim kamatama određenim članka 29 stavak 2. Zakona o obveznim odnosima, tekućim od 13. rujna 2024. do isplate, sve u roku od 15 dana."

II. Nalaže se tužiteljici da naknadi tuženici parnični trošak u iznosu od 5.000,00 eura, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, tekućom od dana donošenja presude do isplate, u roku od 15 dana.

i

r i j e š i o j e

I. Republika Hrvatska dužna je iz sredstava državnog proračuna u roku od 15 dana isplatiti troškove delegacije punomoćniku tuženice – odvjetniku Saši Kutnjaku iz Bjelovara, Josipa Jelačića 12, OIB: 46972980706, u iznosu od 29,88 eura te trošak prijevoza tužiteljici u iznosu od 14,37 eura.

II. Odbija se zahtjev punomoćnika tuženice za isplatom troška delegacije preko iznosa od 29,88 eura do iznosa od 630,00 eura kao neosnovan (za iznos od

600,12 eura) te zahtjev tuženice za naknadom troška delegacije preko iznosa od 14,37 eura do iznosa od 65,00 eura (za iznos od 50,63 eura).

Obrazloženje

1.1. Tužiteljica je podnijela tužbu 11. studenog 2025. protiv tuženice radi raskida ugovora o doživotnom uzdržavanju i isplate iznosa od 47.000,00 eura zajedno sa zateznim kamatama od 13. rujna 2024. do isplate. U tužbi navodi da su 22. travnja 2024. ona i njezin sada pokojni suprug Ivan Račan, kao primatelji uzdržavanja, sa tuženicom, kao njihovom kćerkom i davateljicom uzdržavanja, sklopili Ugovor o doživotnom uzdržavanju (uz prijenos imovine nakon smrti) koji je sastavljen i solemniziran od javne bilježnice Ankice Šimčić iz Đurđevca pod brojem OU-125/2024.

1.2. U tužbi se nadalje navodi da se predmetnim ugovorom tuženica kao kćerka primatelja uzdržavanja obvezala o istima brinuti i skrbiti, odnositi se prema njima s poštovanjem i humano, te u konačnici o svome trošku ih sahraniti po mjesnim običajima. Kao naknadu za tako dano uzdržavanje tužiteljica i njezin pok. suprug dali su u vlasništvo, predmetnim ugovorom, tuženici nekretnine upisane u zk.ul.br. 386 i 287 k.o. Sveta Ana, s time da je trenutak prijenosa vlasništva odgođen do smrti primatelja uzdržavanja. Unatoč tomu, tuženica je na njihovu prevaru ishodila specijalnu punomoć te 13. rujna 2024. prodala nekretnine Marku Nagliču iz Zagreba za iznos od 47.000,00 eura koji je isplaćen na njezin račun.

1.3. Tužiteljica u tužbi navodi da od početka sklapanja ugovora o doživotnom uzdržavanju tuženica nije izvršavala svoje obveze te da je vrijeđala i omalovažavala tužiteljicu, odbijala komunikaciju s njome, da nije plaćala režije za kuću u kojoj živi tužiteljica – Kurovica 26, uslijed čega je sve režije bila primorana plaćati sama mirovinom od 520,00 eura, da tuženica nije čistila i održavala prostorije u kojima boravi tužiteljica, niti je osiguravala potrebne obroke, drva za grijanje, a troškove pokopa i sahrane pok. Ivana Račana isto tako snosila je isključivo tužiteljica. Obzirom da tuženica nije ispunjavala obveze po ugovoru o doživotnom uzdržavanju, tužiteljica predlaže da sud presudom raskine predmetni ugovor i da naloži tuženici da tužiteljici plati iznos od 47.000,00 eura sa zateznom kamatom na ime povrata vrijednosti prodanih nekretnina.

2.1. U odgovoru na tužbu tuženica ne osporava postojanje Ugovora o doživotnom uzdržavanju od 22. travnja 2024. sklopljenog i solemniziranog po javnoj bilježnici Ankici Šimčić iz Đurđevca. Međutim, tuženica osporava ostale navode tužbe, odnosno da je "na prevaru" svojih roditelja ishodila punomoć i prodala nekretnine koje su predmetom ugovora o doživotnom uzdržavanju. Navodi da je upravo prema volji i želji tužiteljice i pok. oca Ivana Račana izvršena prodaja predmetnih nekretnina u rujnu 2024., s time da je Ivan Račan preminuo 14. listopada 2024.

2.2. U odgovoru na tužbu tuženica nadalje ističe da je kupoprodajna cijena za nekretnine koje su bile predmet ugovora o doživotnom uzdržavanju od 47.000,00 eura doista isplaćena od strane kupca na njezin račun i to 12. rujna 2024. iznos od 4.700,00 eura, a potom 13. rujna 2024. preostali iznos od 42.300,00 eura. Tuženica je 16. rujna 2024. tužiteljici uplatila na račun iznos od 43.000,00 eura te istog dana u gotovini podigla iznos od 3.000,00 eura koji je potom predala na ruke tužiteljici. Osim toga, tuženica je podmirila proviziju agencije za posredovanje u prodaji nekretnina – Dogma

nekretnine Varaždin d.o.o. u iznosu od 1.762,50 eura, a što je vidljivo na ispisu prometa po njezinom tekućem računu.

2.3. Tuženica, u odgovoru na tužbu, nadalje navodi da su nakon prodaje nekretnine njezini roditelji došli živjeti u kuću u njezinu vlasništvu na adresi Kurovica 26, u koju su prenijeli i sve pokretne, traktor i poljoprivredne strojeve te da je ona, iako to nije bila želja njezina pok. oca, radi izbjegavanja nesuglasica s tužiteljicom isplatila istoj cjelokupnu kupovninu. Kako je imovina koja je trebala pripasti od prodanih nekretnina nakon smrti roditelja pripala tužiteljici, ona doista nije podmirila troškove pogreba i sahrane iza pok. oca već je to učinila tužiteljica. Tužiteljica je isto tako prodala i osobno vozilo Volkswagen tip Vento i traktor IMT koji su isto tako sukladno sklopljenom ugovoru imali pripasti njoj. Tuženica osporava da ne podmiruje troškove režija te navodi da je jedino točno da odbija komunikaciju s tužiteljicom i to iz razloga jer ju ista često naziva pogrdnim riječima i omalovažava, što si radi vlastitog dostojanstva ne može dopustiti. Protivi se raskidu ugovora i predlaže odbiti tužbeni zahtjev.

3. Rješenje predsjednika Županijskog suda u Bjelovaru posl.br. Su-109/26-2 od 2. veljače 2026. ovaj sud određen je kao drugi stvarno i mjesno nadležan sud za postupanje u konkretnom predmetu.

4.1. Na ročištu održanom 9. lipnja 2026. stranke su sklopile sudsku nagodbu i na takav način okončale predmet spora vezan uz raskid ugovora o doživotnom uzdržavanju jer su točkom I. sudske nagodbe raskinule predmetni ugovor.

4.2. Predmet spora, prema tomu, ostao je samo zahtjev tužiteljice za povratom ostvarene vrijednosti prodajom nekretnina u iznosu od 47.000,00 eura. Na istom ročištu od 9. lipnja 2026. tužiteljica je navela da mijenja potraživani iznos te da umjesto iznosa od 47.000,00 eura potražuje iznos od 4.000,00 eura. Tuženica se protivila takvom smanjenju tužbenog zahtjeva koji predstavlja djelomično povlačenje tužbe, a nije rezultat nikakvih novih činjenica koje se do tada nisu znale ili mogle znati i predložila da sud donese meritornu odluku i u odnosu na povučeni dio zahtjeva.

5. Nije sporno da su tužiteljica i tuženica bile u ugovornom odnosu temeljem ugovora o doživotnom uzdržavanju uz prijenos imovine nakon smrti od 22. travnja 2024. i to tako da je tužiteljica bila sa pok. suprugom Ivanom Račanom na strani primatelja uzdržavanja, dok je tuženica u istom ugovoru bila davateljica uzdržavanja. Predmetni ugovor tijekom trajanja ovog postupka raskinut je sudskom nagodbom od 9. lipnja 2026.

6. Sporno je da li je tuženica u obvezi vratiti tužiteljici iznos od 47.000,00 eura.

7. Radi utvrđenja spornih činjenica sud je tijekom postupka izveo slijedeće dokaze: izvršen je uvid u Ugovor o doživotnom uzdržavanju (uz prijenos imovine nakon smrti) (str. 4-6), izvatke iz zemljišne knjige (str. 7-9, 17-20, 86-90), presliku prometne dozvole (str. 10-11), Ugovor o kupoprodaji nekretnine (str. 12-16), rješenje o pravu na korištenje grobnog mjesta (str. 21), računi za pogreb (str. 22-23), preslike uplatnica (str. 24-36, 108-111), izvod prometa po računu Marice Račan (str. 45-76), pisana korespondencija (str. 106), zahtjev za preseljenje Total Tv (str. 112-114), dokumentacija PP Bjelovar o postupanju (str. 119-132), promet po računu Andjele Račan (str. 140), saslušani su svjedoci Marica Osmak (str. 147) i Ivo Topalović (str.

148-149), tužiteljica (str. 143) i tuženica (str. 143-144) te je izvršen uvid i u ostalu dokumentaciju koja prileži spisu.

8. Na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, te na temelju rezultata cjelokupnog postupka, temeljem odredbe čl. 8. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ 53/91., 91/92., 58/93., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 02/07., 84/08., 123/08., 57/11., 148/11. i 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22. i 155/23., dalje: ZPP), sud nalazi da tužbeni zahtjev tužiteljice nije osnovan.

9. Na temelju izvedenih dokaza utvrđene su sljedeće činjenice:

- da su stranke 22. travnja 2024. sklopile ugovor o doživotnom uzdržavanju (uz prijenos imovine nakon smrti) i to tuženica kao davateljica, a tužiteljica i njezin pok. suprug Ivan Račan kao primatelji uzdržavanja,

- da je tuženica sukladno tom ugovoru imala obvezu uzdržavati svoje roditelje na način kako je to precizirano u točki 1. navedenog ugovora, dok su joj isti kao naknadu za dano uzdržavanje prepustili (nakon njihove smrti) nekretnine upisane u zk.ul.br. 386 i 287 k.o. Sveta Ana, kao i pokretnine i sredstva na računu navedena u točki 2. predmetnog ugovora,

- da su nedugo nakon sklapanja predmetnog ugovora, nekretnine koje su bile predmet istog prodane, tj. 13. rujna 2024. kupcu Marku Nagliču iz Zagreba za kupoprodajnu cijenu od 47.000,00 eura,

- da je tužiteljica u tužbi tvrdila da je tuženica predmetne nekretnine prodala na prijevaru, iako tijekom davanja stranačkog iskaza nije ponovila navedene tvrdnje,

- da je iznos ostvaren kupoprodajom nekretnina isplaćen na račun tuženice, i to u dva navrata – 12. rujna 2024. iznos od 4.700,00 eura, a 13. rujna 2024. iznos od 42.300,00 eura,

- da je 16. rujna 2024. sa računa tuženice na račun tužiteljice uplaćen iznos od 43.000,00 eura,

- da je tužiteljica tužbom potraživala iznos od 47.000,00 eura te da u trenutku podnošenja tužbe nije navela da je primila na račun iznos od 43.000,00 eura, već je to učinila tek na ročištu održanom 9. lipnja 2026. kada je i smanjila tužbeni zahtjev potražujući umjesto iznosa od 47.000,00 eura na ime povrata vrijednosti prodanih nekretnina iznos od 4.000,00 eura,

- da je istoga dana, 16. rujna 2024., kada je na račun tužiteljice uplaćen iznos od 43.000,00 eura, sa računa tuženice podignut i iznos od 3.000,00 eura,

- da je tuženica 13. rujna 2024. uplatila sa svog računa iznos od 1.762,50 eura Dogma nekretnine Varaždin d.o.o. po osnovi provizije za posredovanje u prodaji nekretnina,

- da su stranke 9. lipnja 2026. sudskom nagodbom raskinule ugovor o doživotnom uzdržavanju.

10.1. U ovoj fazi postupka, a obzirom da je sudskom nagodbom raskinut Ugovor o doživotnom uzdržavanju, ostao je i nadalje sporan zahtjev za isplatu što ga je istaknula tužiteljica po osnovi povrata vrijednosti ostvarene prodajom nekretnina koje su bile predmetom tog ugovora.

10.2. Tužiteljica je tužbenim zahtjevom istaknutim u tužbi po toj osnovi potraživala isplatu iznosa od 47.000,00 eura (ukupno ostvarene kupovnine). Tužiteljica je na ročištu održanom 9. lipnja 2026. smanjila tužbeni zahtjev potražujući umjesto iznosa od 47.000,00 eura iznos od 4.000,00 eura, na što tuženica nije pristala.

10.3. Sukladno pravnom shvaćanju građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 26. travnja 2021. poslovni broj Su-IV-16/2021-8 smanjenje tužbenog zahtjeva (iako nije preinaka tužbe) djelomično je povlačenje tužbe iz članka 193. ZPP-a, za koje je, ukoliko je do toga došlo nakon što se tuženik upustio u raspravljanje o glavnoj stvari (uvijek) potreban pristanak tuženika. Tužiteljica je na ročištu održanom 9. lipnja 2026. promijenila potraživani iznos tako da je umjesto iznosa od 47.000,00 eura koji je potraživala u tužbi, tražila iznos od 4.000,00 eura, što nedvojbeno predstavlja smanjenje tužbenog zahtjeva, a time i, sukladno gore navedenom pravnom shvaćanju, djelomično povlačenje tužbe. Tuženica se tom povlačenju usprotivila navodeći da ono nije posljedica nikakvih novih činjenica koje tužiteljica nije znala ili morala znati. Odredbom članka 193. stavka 1. i. 2. ZPP-a propisano je da tužitelj može povući tužbu bez pristanka tuženika prije nego što se tuženik upusti u raspravljanje o glavnoj stvari (stavak 1.), odnosno da se tužba može povući i kasnije, sve do zaključenja glavne rasprave, ako tuženik na to pristane (stavak 2.). Intencija zakonodavca prilikom propisivanja ove odredbe bila je upravo u tome da se nakon što se tuženik upustio u raspravljanje o glavnoj stvari, tužba više ne može povući bez njegovog pristanka jer i tuženik može imati pravni interes da se meritorno odluči o cjelokupnom tužbenom zahtjevu. Dakle, nakon što se upusti u raspravljanje o glavnoj stvari, tuženik se ima pravo suglasiti se sa povlačenjem tužbe, ali i protiviti se istoj, jer time na njegovoj strani nastaju različiti procesno-pravni učinci, obzirom da povlačenjem tužbe sud meritorno ne odlučuje o osnovanosti tužbenog zahtjeva i tužitelj sa istim tužbenim zahtjevom može ponovno ustati protiv tuženika i time ga uznemiravati. Zato se tuženica potpuno opravdano i sukladno procesnim ovlaštenjima, koristeći to svoje pravo, protivila povlačenju tužbe. Kad se tuženik protivi povlačenju tužbe tada o tužbenom zahtjevu treba odlučiti presudom, a time nastaje pravna sigurnost tuženika da tužitelj više neće moći podnijeti tužbu zbog iste stvari, jer bi se radilo o presuđenoj stvari.

10.4. Budući da je u konkretnom slučaju došlo do djelomičnog povlačenja tužbe, a da tuženica nije pristala na djelomično povlačenje tužbe (stranica 142 i 146), sud nije mogao donijeti rješenje kojim se utvrđuje da je tužba povučena u predmetnom dijelu (članak 193. ZPP-a) te je predmet raspravljanja i odlučivanja bio prvotno postavljeni tužbeni zahtjev kojim je tužiteljica po osnovi povrata ostvarene kupoprodajne cijene potraživala od tuženice iznos 47.000,00 eura.

11. Odredbom članka 368. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22., 145/23., 155/23., 69/26., dalje: ZOO) propisane su posljedice raskida ugovora; pa se tako raskidom ugovora svaka strana oslobađa svojih obveza, osim obveze na naknadu štete (stavak

1.), a ukoliko je jedna od njih ispunila ugovor u cijelosti ili djelomično, ona ima pravo na povrat onoga što je dala.

12. Tijekom postupka nedvojbeno je utvrđeno da je iznos od 43.000,00 eura od ostvarene kupoprodajne cijene uplaćen na račun tužiteljice. To je potvrdila i sama tužiteljica u svom stranačkom iskazu, ali i saslušani svjedoci Marica Osmak i Ivo Topalović, a isto slijedi i iz Izvoda prometa po računu tužiteljice te same tuženice. Predmetni iznos uplaćen je na njezin račun 16. rujna 2024. (str. 140 i 46). Upravo zbog navedenog, tužbeni zahtjev u dijelu u kojem tužiteljica potražuje povrat iznosa od 43.000,00 eura nije osnovan, obzirom da je taj iznos uplaćen tužiteljici na njezin račun.

13.1. Preostaje sporan zahtjev tužiteljice za povratom tj. isplatom iznosa od 4.000,00 eura (47.000,00 eura koji je ostvaren kupoprodajom – 43.000,00 eura koji je uplaćen na račun tuženice). Tijekom postupka sud je utvrdio da je tuženica podmirila iznos provizije Agencije za posredovanje u prometu nekretnina Dogma nekretnine d.o.o. Varaždin (dalje u tekstu: Agencija) u iznosu od 1.762,50 eura. Navedeno slijedi ne samo iz iskaza tuženice, već i svjedoka Ive Topalovića te Marice Osmak, a isto je vidljivo i iz Izvoda prometa po računu tuženice, odnosno da je predmetni iznos uplaćen na račun Agencije 13. rujna 2024. (str. 46). Tuženica je, tijekom iskaza, tvrdila da je pored toga što je podmirila navedeni trošak, na ruke tužiteljici isplatila iznos od 3.000,00 eura jer je to tako sama tužiteljica tražila kako bi imala i nešto novaca kod sebe, a obzirom na loše zdravstveno stanje Ivana Račana. Tuženica je tako osporila obvezu povrata iznosa od 4.000,00 eura tvrdeći da je predajom iznosa od 3.000,00 eura u gotovini i plaćanjem provizije Agenciji zapravo platila i više no što je trebalo.

13.2. Tužiteljica je tijekom iskazivanja osporila primitak iznosa od 3.000,00 eura u gotovini, no navela je da je preostali iznos od 4.000,00 eura koji je ostvaren kupoprodajom nekretnina koje su bile predmet Ugovora o doživotnom uzdržavanju, sukladno dogovoru između nje i sada pok. supruga, tuženica iskoristila kako bi u cijelosti isplatila kuću koja je kupljena njihovim sredstvima u Kurovici 26. Isto tako tužiteljica je navela da je potpisala ugovor s Agencijom za posredovanjem u prometu nekretnina i da je pristala da se na takav način nekretnina proda, ali da ne zna koliko iznosi provizija niti tko ju je platio, iako ju ona sama nije platila.

13.3. Iz rezultata postupka slijedi da su nekretnine koje su bile predmetom Ugovora o doživotnom uzdržavanju prodane putem Agencije i da je tužiteljica pristala na taj način prodaje te uostalom potpisala Ugovor s Agencijom o takvom načinu prodaje. Nadalje, trošak Agencije sukladno provedenom dokaznom postupku, podmirila je tuženica. Trošak takvog načina prodaje nekretnine, predstavlja, po ocjeni suda, ugovoren i nužan trošak i isti tereti prodavatelja, kao opravdani trošak prodaje, uslijed čega sud nalazi da tuženica nije u obvezi vratiti tužiteljici iznos od 1.762,50 eura, a koliko je podmirila po osnovi troška prodaje nekretnina.

13.4. Preostaje, dakle, sporan zahtjev za isplatom iznosa od 2.238,50 eura (4.000,00 eura – 1.762,50 eura). Tuženica je tvrdila da je ispunila i više od te obveze, obzirom da je na ruke tužiteljici predala iznos od 3.000,00 eura i to upravo na njezino traženje, a kako bi kod sebe imala sredstva obzirom na loše zdravstveno stanje pok. Ivana Račana. Tvrdnje tuženice o tomu da je istog dana kada je uplatila na račun tužiteljice iznos od 43.000,00 eura predala istoj i 3.000,00 eura na ruke dijelom su potkrijepljene izvodom prometa po računu jer je iz istog vidljivo da je predmetnog dana, tj. 16. rujna

2024., doista prebačen iznos od 43.000,00 eura na račun tužiteljice te podignut u gotovini iznos od 3.000,00 eura. Dijelom je primopredaju iznosa od 3.000,00 eura potvrdio i svjedok Ivo Topalović koji je u svom iskazu naveo da je bio prisutan prilikom takve primopredaje te potvrdio razlog i svrhu iste (da je ista izvršena na traženje same tužiteljice zbog lošeg zdravstvenog stanja pok. Ivana Račana), no isti nije potvrdio i vrijeme kada je takva primopredaja izvršena, navodeći u svom iskazu da je to bilo prije prodaje kuće u Svetoj Ani.

13.4.1. Nesuglasje iskaza svjedoka Ive Topalovića sa iskazom tuženice u pogledu vremena kada je izvršena primopredaja iznosa od 3.000,00 eura na ruke tužiteljice ne ukazuje, po ocjeni suda, na neistinitost iskaza tuženice niti tog svjedoka. Naime, iz izvoda prometa po računu tuženice slijedi da je istog dana kada je prebacila sa svog računa na račun majke tj. tužiteljice iznos od 43.000,00 eura ista podigla u gotovini iznos od 3.000,00 eura – što je posredno relevantna činjenica koja govori o vremenu u kojem je tuženica podignula u gotovini iznos od 3.000,00 eura. Osim toga, i sam je svjedok naveo da se ne može izjasniti da li je istog dana kada je prebačen novac na račun tužiteljice i podignut iznos u gotovini jer nije razgovarao niti bio prisutan kada je tuženica razgovarala sa službenicom u banci. Ti navodi ukazuju da nije siguran u vrijeme kada je izvršena primopredaja, no da je do te primopredaje došlo ukazuju neki drugi detalji njegova iskaza, primjerice apoeni u kojima je predan iznos, da je njega i tuženicu iz banke dovezla snaha tuženice – Doroteja Kraj, kako je iskazivala i tuženica te da je prilikom primopredaje novca bio prisutan i sam Ivan Račan, iako u tom trenutku već znatno bolestan.

13.4.2. Vrijeme primopredaje novca proizlazi iz iskaza ovog svjedoka u dijelu u kojem navodi razlog zbog kojeg je uopće došlo do takve predaje – odnosno da je to bilo na traženje same tužiteljice zbog lošeg zdravstvenog stanja pokojnog Ivana Račana, a o čemu je suglasno iskazivala i tuženica. Taj dio iskaza ukazuje na vrijeme predaje novca, odnosno da je do predaje novca došlo u trenutku u kojem je pok. Ivan Račan bio lošeg zdravstvenog stanja. Kako je isti, po navodima iz tužbe, preminuo 14. listopada 2024., dok je kupnja kuće u Kurovici 26 uslijedila u kolovozu 2024. (i po iskazu tuženice i svjedokinje Marice Osmak), a prodaja nekretnina koje su bile predmetom Ugovora o doživotnom uzdržavanju u rujnu te iste godine, radi se o okolnostima koje su se odvijale u relativno kratkom vremenskom periodu od tri mjeseca pa se radi o pojašnljivoj omašci u pamćenju protoka vremena kod svjedoka, koja ne umanjuje vjerodostojnost njegova iskaza u dijelu u kojem navodi da je došlo do primopredaje novca.

13.4.3. Iskaz svjedokinje Marice Osmak da nema saznanja da bi tuženica predala tužiteljici iznos od 3.000,00 eura u gotovini na ruke, ne ukazuje da takve predaje nije bilo, već samo da predmetna svjedokinja o istoj nema saznanja. To je, uostalom i u skladu sa iskazom tuženice i svjedoka Ive Topalovića, koji su suglasno naveli, da osim njih, tužiteljice i sada pokojnog Ivana Račana, nitko drugi nije bio nazočan prilikom primopredaje novca.

13.4.4. Iskaz ove svjedokinje kao i iskaz tužiteljice u dijelu u kojem navode da se preostalim iznosom od kupoprodajne cijene od 4.000,00 eura, koji nije uplaćen na račun tužiteljice, po dogovoru tužiteljice i njezina pok. supruga koristio za isplatu ostatka kupoprodajne cijene za kuću u Kurovici 26, nije, po ocjeni suda, vjerodostojan iz više razloga. Prvotno jer svjedokinja Marica Osmak nema izravna, već samo

posredna saznanja o tomu, tvrdeći da joj je tako rekla tuženica Marica Račan, s kojom nije trenutno u komunikaciji, što tuženica u svom iskazu izričito poriče (tvrdeći da se radilo o 4.000,00 eura koji je pokojni otac stekao temeljem inkluzivnog dodatka). Prema tomu, saznanja ove svjedokinje ne potječu iz vlastitog opažanja jer ona nije prisustvovala takvom dogovoru niti je bila sudionik istog, već se radi samo o prenošenju tuženičnih navoda koje je pritom tuženica u potpunosti osporila. Neuvjerljivost ovih iskaza proizlazi i iz daljnjih okolnosti, posebice zbog vremena u kojem je kupljena kuća u Kurovici. Naime, svjedokinja Marica Osmak u svom je iskazu navela da je kuća u Kurovici 26 kupljena u kolovozu 2024. godine od Maje i Marija Cajner koji žive i rade u Austriji. Tako je iskazivala i tuženica, navodeći da je i isplata ostatka kupoprodajne cijene izvršena u kolovozu 2024. jer su se oni vraćali u Austriju, a isto je potvrdio i svjedok Ivo Topalović koji je istaknuo da je to bilo 15. ili 16. kolovoza 2024. Obzirom da je kuća kupljena od osoba koje žive i rade u inozemstvu, koje po uobičajenom tijeku stvari dolaze u Republiku Hrvatsku za vrijeme ljetnih ili zimskih odmora te da iz iskaza tuženice te svjedoka Ive Toplovića, ali i Marice Osmak, slijedi da je kupoprodaja izvršena u kolovozu 2024. godine, potpuno je životno nelogično i neuvjerljivo da bi isti dopustili preuzimanje nekretnine prije no što je kupoprodajna cijena isplaćena u cijelosti ili bez da su dobili odgovarajuće osiguranje. Uslijed čega sud nalazi utvrđenim ne samo da je kuća u Kurovici 26, kupljena u kolovozu 2024. godine, što su potvrdili i saslušani svjedoci i tuženica, nego i da je tada u cijelosti isplaćena kupoprodajna cijena, kako je to tvrdila tuženica i svjedok Ivo Topalović. Uzevši predmetno u obzir, iskaz tužiteljice o dogovoru da će iznos od 4.000,00 eura od prodaje kuće u Svetoj Ani prepustiti tuženici za isplatu ostatka kupoprodajne cijene je neuvjerljiv i životno nelogičan, jer je nejasno na koji način su se ona i suprug mogli o tomu dogovoriti jer u trenutku kupnje kuće u Kurovici tj. u kolovozu 2024. prodaja kuće u Svetoj Ani još nije bila izvršena (ona je prodana tek 13. rujna 2024.). Stoga, takvi navodi svjedokinje Marice Osmak, a ni tužiteljice, nisu, po ocjeni suda vjerodostojni. Neuvjerljivost iskaza tužiteljice proizlazi i iz činjenice da su se njezini navodi tijekom postupka znatno mijenjali te da su oni u velikoj mjeri i kontradiktorni. Tako iz navoda sadržanih u tužbi slijedi da je prodaja kuće u Svetoj Ani izvršena na prijevaru nje i pokojnog supruga od strane tuženice te da je kupoprodajna cijena uplaćena na račun tuženice, potražujući tuženim zahtjevom povrat cjelokupnog iznosa od 47.000,00 eura. Podneskom od 12. siječnja 2026. tužiteljica je potvrdila da je 16. rujna 2024. primila iznos od 43.000,00 eura koji je uplaćen na njezin račun (bez smanjenja tužbenog zahtjeva), no tvrdila je da je iznos od 3.000,00 eura (a ne 4.000,00 eura) tuženica zadržala za sebe (što bi ukazivalo da je to učinila bez pravne osnove). Naposljetku u stranačkom iskazu tužiteljica je navela da je iznos od 4.000,00 eura tuženica iskoristila za kupnju kuće u Kurovici 26 jer su se tako dogovorili ona (tužiteljica) i njezin pokojni suprug (odnosno da tuženica ipak nije bespravno zadržala predmetni iznos), a nije ni ponovila tvrdnje da je prodaja kuće u Svetoj Ani izvršena prijevarom – već štoviše, da je ona potpisala Ugovor s Agencijom i da je bila suglasna da se na takav način proda kuća.

13.5. Uzevši u obzir sve navedeno, a posebno cijeneći posredno relevantnu činjenicu o tomu kada je iznos od 3.000,00 eura tuženica podigla u gotovini, da je predaju novca osim tuženice potvrdio i svjedok Ivo Topalović, iako se nije mogao izjasniti o točnom trenutku iste, te da je po iskazima svjedoka i tuženice kuća u Kurovici kupljena u kolovozu 2024., dakle, prije prodaje kuće u Svetoj Ani, te da je tuženica isplatila proviziju za prodaju kuće u Svetoj Ani i na račun tužiteljice uplatila iznos od 43.000,00

eura, sud nalazi da tuženica nije u obvezi isplatiti tužiteljici daljnji iznos od 4.000,00 eura.

14.1 Osim toga, tužiteljica je u svom stranačkom iskazu navela da je iznos od 4.000,00 eura koji je preostao od kupoprodajne cijene, sukladno dogovoru nje i pok. supruga, korišten radi isplate ostatka cijene za kuću u Kurovici 26 koja je u vlasništvu tuženice. Dakle, tužiteljica je tvrdila da je tuženica iznos od 4.000,00 eura koji je preostao od kupoprodajne cijene zadržala na temelju dogovora između nje i pok. supruga. Takav dogovor po ocijeni suda, predstavljao bi pravnu osnovu - Ugovor o darovanju koji bi potvrdio da tuženica nije novac zadržala bespravno već na temelju sporazuma, odnosno darovanja.

14.2. Iako je ugovor o doživotnom uzdržavanju tijekom ovog postupka sporazumno raskinut, kojim raskidom nastaje sukladno odredbi članka 368. stavka 2. ZOO-a, obveza povrata onoga što je dano u ispunjenu ugovora, kada bi se i prihvatili navodi tužiteljice da je iznos od 4.000,00 eura prepustila tuženici za kupnju kuće, radilo bi se o samostalnom pravnom poslu (darovanju) koji je neovisan o samom ugovoru o doživotnom uzdržavanju.

14.3. I kraj takvog stanja stvari, ne bi postojala obveza tuženice na isplatu potraživanog iznosa jer se darovanje koje je jednom izvršeno ne može opozvati samo zbog toga što se darovatelj predomislio. Opoziv darovanja moguć je samo u zakonom propisanim slučajevima tj. zbog osiromašenja darovatelja (odredba članka 493. ZOO-a) ili grube nezahvalnosti obdarenika (iz odredbe članka 494. ZOO-a), pretpostavke za koje tužiteljica nije ni činjenično obrazložila niti dokazivala, već je samo tvrdila da tuženica nije ispunjavala ugovorne obveze po Ugovor o doživotnom uzdržavanju.

14.4. Uslijed gore iznesenih razloga, sud je ocijenio neosnovan tužbeni zahtjev tužiteljice i odlučio kao u točki I. izreke ove presude.

15.1. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbama članka 155. i 154. stavak 1. ZPP-a, odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 142/12., 103/14., 118/14., 107/15., 37/22., 126/22. i 138/23.; u nastavku Tarifa) te Zakona o sudskim pristojbama („Narodne novine“ broj 74/95., 57/94., 137/02., 26/03., 125/11., 112/12., 157/13.). Tuženica je u cijelosti uspjela u postupku, zbog čega joj je tužiteljica dužna naknaditi troškove postupka koji su bili nužni i potrebni.

15.2. Tuženici je kao potreban priznat trošak sastava odgovora na tužbu – 500 bodova (Tbr.8. t.1. u vezi s Tbr.7. t.1. Tarife), zastupanja na ročištima od 14. travnja 2026., 9. lipnja 2026. i 10. srpnja 2026. - 500 bodova za svako ročište (Tbr.9. t.1. u vezi s Tbr.7. t.1. Tarife), što ukupno iznosi 2000 bodova pomnoženo s 2,00 eura koliko iznosi vrijednost boda (Tbr.48. t.3. i Tbr.50. Tarife) daje iznos 4.000,00 eura, što uz PDV od 25%, tj. 1.000,00 eura, iznosi ukupno 5.000,00 eura.

15.3.1. Tuženici nije priznat trošak sastava podnesaka od 2. veljače 2026. i 30. ožujka 2026. Tuženica je oba podneska dostavila u spis u trenutku kada je sud već zakazao pripremno ročište u ovoj pravnoj stvari, te protivno odredbi članka 299.a stavka 2. ZPP-a u kojoj se navodi da ako se koja od stranaka bez poziva suda želi dodatno pisano

očitovati na navode protivne stranke, ona će prethodno od suda zatražiti odobrenje za podnošenja tog očitovanja i rok u kojem se ono mora podnijeti.

15.3.2. Sud je u trenutku kada je zakazao pripremno ročište u ovoj pravnoj stvari dostavio uz poziv tuženici i podnesak tužiteljice, kako bi se tuženica mogla pripremiti za pripremno ročište, te je sve navode koje je iznijela u podnesku od 2. veljače 2026., tuženica mogla iznijeti i na tom pripremnom ročištu bez nepotrebnog stvaranja novih troškova. Isto je i s podneskom od 30. ožujka 2026., jer sud od nje nije tražio nikakvo dodatno očitovanje, već štoviše, dostavio joj je podnesak protivne strane na znanje.

15.3.3. Osim toga, tuženica prije slanja ovih podnesaka nije zatražila od suda odobrenje za podnošenje podneska, a što je bila dužna učiniti sukladno odredbi članka 299.a. stavka 2. ZPP-sve, a sve navode koji su sadržani u tim podnescima mogla je iznijeti na pripremnom ročištu, zbog čega joj sud nije ni priznao trošak sastava istih.

15.4. Slijedom navedenog, tuženici je kao potreban priznat trošak parničnog postupka u ukupnom iznosu od 5.000,00 eura, zbog čega je odlučeno kao u točki II. izreke presude.

16. Uslijed gore iznesenih razloga, odlučeno je kao u izreci ove presude.

17.1. Predmet posl. broj: P-351/2026 (stari broj P-97/2026) delegiran je u rad ovom sudu dana 2. veljače 2026., budući da je rješenjem predsjednika neposredno višeg suda, tj. Županijskog suda u Bjelovaru broj: Su-109/2023-2, odlučeno da se predmet u ovoj pravnoj stvari ustupi Općinskom sudu u Virovitici koji će kao stvarno nadležan sud provesti postupak, a sve radi postizanja ravnomjerne opterećenosti sudova na području nadležnosti Županijskog suda u Bjelovaru.

17.2. Punomoćnik tuženice je temeljem odredbe čl. 11. st. 4 Zakona o sudovima („Narodne novine“ br. 28/13, 33/15, 82/15, 82/16, 67/18, 126/19, 130/20, 21/22, 60/22, 16/23, 155/23, 36/24, dalje u tekstu: ZS) podnio zahtjev za naknadu troškova na ime odsustva iz pisarnice u trajanju od 8 sati za ročišta održana 9. lipnja i 10. srpnja 2026. u iznosu od 400,00 eura što uz PDV od 25% te trošak putovanja na relaciji Bjelovar-Virovitica-Bjelovar u iznosu od 130,00 eura čini ukupno 630,00 eura. Osim toga, potraživao je i trošak pristupa na ročište što ga je imala tuženica u iznosu od 65,00 eura (130 km + 0,50 eura).

17.3. Zahtjev je djelomično osnovan.

17.4. Prema odredbi čl. 11. st. 4. u vezi st. 1. ZS-a, u delegiranim predmetima odvjetnicima pripada pravo na naknadu troškova javnog prijevoza i pravo na naknadu troškova za izbjivanje iz pisarnice za vrijeme putovanja određeni Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ako putovanje do drugog suda i natrag do mjesta ureda traje duže od tri sata. Dok je odredbom čl. 11. st. 5. ZS-a određeno da se predmetni troškovi isplaćuju na teret državnog proračuna, i to u dijelu u kojem su veći od onih koji bi nastali da se postupak vodio pred mjesno nadležnim sudom, iz odredbe stavka 6. istog članka i zakona slijedi da će se odluka o tim troškovima donijet zajedno s odlukom o troškovima postupka.

17.5. Prema odredbi Tbr.39. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 138/23) odvjetniku pripada pravo na nagradu za izbivanje iz pisarnice za vrijeme putovanja za svaki započeti sat u iznosu od 25 bodova, dok je odredbom Tbr.50. Tarife propisano da odvjetnik ima pravo na nadoknadu troškova prijevoza u visini cijene karte I. razreda ekspresnog vlaka ili broda, avionsku kartu za poslovni razred i za spavaća kola u vlaku, odnosno kabinu na brodu, ukoliko putovanje mora obaviti noću.

17.6. Obzirom da putovanje od mjesta sjedišta ureda punomoćnika tuženice do Općinskog suda u Virovitici i natrag do mjesta ureda, ne traje dulje od tri sata (predvidivo trajanje putovanja u jednom smjeru prema HAK Interaktivnoj karti iznosi 1 h i 8 min), punomoćniku tuženika primjenom odredbe čl. 11. st. 4. nije priznat trošak izbivanja iz pisarnice u trajanju od četiri sati za ročišta održana u ovom predmetu 9. lipnja 2026. i 10. srpnja 2026. Iako punomoćnik tuženice nije dokazao koje je prijevozno sredstvo koristio – u troškovniku se navodi "2 x 130 km tj. 260 km", no put automobilom od mjesta sjedišta njegova ureda do sjedišta suda i natrag ne udovoljava vremenskoj pretpostavci putovanja duljeg od tri sata.

17.7. Isto tako, pregledom sudu dostupnih voznih redova vlakova i autobusa na predmetnoj relaciji u okviru termina zakazanih ročišta (9 sati prijepodne) proizlazi da putovanje vlakom (1 h i 17 min) ni autobusom (1 h i 28 min), ne traje dulje od tri sata, s tim da punomoćnik tuženice nije dostavio voznu kartu ni za jedno prijevozno sredstvo, uslijed čega je sud odbio zahtjev za naknadu troškova izbivanja iz pisarnice.

17.8. Naknada troška izbivanja iz pisarnice predstavlja pravo odvjetnika na naknadu troškova za vrijeme provedeno izvan mjesta svog ureda (pisarnice) tijekom putovanja do drugog suda i natrag, pod uvjetom da ukupno trajanje tog putovanja prelazi tri sata. U tu naknadu se ne uračunava vrijeme čekanja na raspravu niti trajanje same rasprave. Naknada se isplaćuje iz državnog proračuna u dijelu koji premašuje troškove koje bi stranke imale da se postupak vodio pred mjesno nadležnim sudom.

17.9. Kako je u konkretnom slučaju putovanje punomoćnika tuženice od mjesta sjedišta njegove pisarnice u Bjelovaru do mjesta sjedišta Općinskog suda u Virovitici i natrag trajalo kraće od 3 sata, zaključak je ovog suda da punomoćnik tuženice nema pravo na naknadu troška izbivanja iz pisarnice temeljem odredbe članka 11. stavka 4. ZS, a taj zaključak je identičan pravnom shvaćanju kojeg je zauzeo Vrhovni sud Republike Hrvatske u rješenju poslovni broj Rev-442/2025-2 od 6. svibnja 2025.

17.10. U pogledu pak zatraženog troška prijevoza u iznosu od 65,00 eura za svako ročište tj. 130,00 eura, valja napomenuti da sukladno citiranoj odredbi čl. 11. st. 4. ZS-a, odvjetniku pripada pravo na naknadu troškova javnog prijevoza, a ne troška prijevoza osobnim automobilom. Uslijed toga, punomoćniku tuženice je priznat trošak prijevoza u visini cijene autobusne karte u iznosu od 29,88 EUR (prema informativnom izračunu cijene povratne prijevozne autobusne karte Čazmatrans- Nova d.o.o. na relaciji Bjelovar-Virovitica-Bjelovar).

17.11. Iz istih razloga i tuženici je priznat samo trošak javnog prijevoza u iznosu od 14,37 eura, obzirom da navedeno slijedi iz odredbe članka 11. stavka 4. ZS-a.

17.12. Slijedom navedenog, odlučeno je kao u izreci rješenja (točka I. i II.).

U Virovitici 28. srpnja 2025.

Sutkinja:

Ljubica Kovač Katalinić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana, a koji rok se računa:

- od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira je li na isto pristupila, odnosno
- od dana primitka prijepisa presude, ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje.

Žalba se podnosi pisano, putem ovog suda. O žalbi odlučuje Županijski sud.

Dostaviti:

1. Odvjetnik Krunoslav Markovinović, Bjelovar, Mihanovićeve 1,
2. Odvjetnik Saša Kutnjak, Bjelovar, Josipa Jelačića 12
3. Općinsko državno odvjetništvo u Virovitici, Tomaša Masaryka 1, Virovitica

Broj zapisa: **9-3088b-4facd**

Kontrolni broj: **03d61-5b1c6-41ddb**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Virovitici** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.